

"Nu a fost voia lui Dumnezeu ca..."

30 iunie 2005

Gili Cârstea

Înainte de a trece la studiul despre care vorbeam ieri, ar fi necesar să clarificăm o anumită confuzie care persistă și astăzi cu privire la planurile lui Dumnezeu, care „nu cunosc nici grabă, nici întârziere,” așa cum ne spune Spiritul Profeției. De aici, noi am înțeles că planurile divine nu pot fi alterate, refuzate, stricate, anulate. Pentru cei mai mulți dintre noi, scopurile divine se realizează fără nici un fel de abatere sau modificare, duse la bun sfârșit de un Dumnezeu atotputernic și stăpân pe situație în orice condiții.

Cum se explică atunci deseale și tulburătoarele răsturnări de situație raportate în Scriptură, când indivizi sau popoare s-au împotrivit dorinței deschis exprimate a lui Dumnezeu, modificând cursul vieții lor sau al națiunii, de cele mai multe ori cu consecințe fatale? Cum se explică multele afirmații ale Spiritului Profetic, explicate prin „Nu a fost voia lui Dumnezeu ca...”?

Situația este cât se poate de reală, iar față de ea există, în general, două tipuri de reacție. Unii consideră că avem de-a face cu un Dumnezeu slab, incapabil să-și impună proiectele și strategiile, și sub a cărui jurisdicție nu este sigur să trăiești. Alții adoptă o atitudine bizară, declarând că oricât de dezastruos a fost rezultatul, acela constituie voia și planul lui Dumnezeu pentru situația dată.

Există și o a treia variantă?

Hai să vedem câteva asemenea cazuri.

„Nu a fost voia lui Dumnezeu ca Israel să rățăcească timp de patruzeci de ani în pustie; El dorea să-i călăuzească direct în țara Canaanului, și să-i zidească acolo ca un popor sfânt și fericit. Dar ei ,nu au putut intra din cauza necredinței’ (Evr 3:19). Din cauza cărtirii și apostaziei ei au pierit în pustie, alții fiind ridicați pentru a intra în țara făgăduită. Tot așa, nu a fost voia lui Dumnezeu ca revenirea lui Hristos să fie amânată atât de mult timp, iar poporul Său să rămână atât de mult timp în această lume a păcatului și suferinței” (GC 458).

Acesta este poate cel mai edificator exemplu, și este unul foarte cunoscut. Dumnezeu dorea să conducă pe Israel imediat în Canaan, iar ocuparea țării nu trebuia să se facă prin război; era un cadou ceresc, din acelea care funcționează după principiul „nici prin putere,

nici prin tărie.” Dar Israel a intrat în panică văzând marile și multele probleme cu care urma să se confrunte. Dintre conducătorii care au explorat țara, doar Caleb și Iosua au privit misiunea cu ochiul credinței. Ceilalți era firești, lumești, ruși de realitatea spirituală, incapabili să sesizeze măreția planului divin. Și totuși, ei au câștigat inimile poporului și s-au opus dorinței lui Dumnezeu.

De ce nu s-a impus Dumnezeu în acel moment, fulgerând deasupra taberei și grămădindu-i ca pe o adunătură de vite în țara promisă? Dacă planul Său era de a-i duce acolo, trebuia să folosească orice metodă spre a realiza scopul, nu? Ce conta dacă îi ciomăgea puțin, atâta timp cât scopul bun era realizat, salvând astfel viața a sute de mii de oameni? Presupun chiar că cei mai mulți s-ar fi bucurat în final, convingși că Dumnezeu a procedat bine, după principiul că scopul scuză mijloacele.

Dar Dumnezeu nu a procedat așa. Se joacă El cu destinele oamenilor, sau este în caracterul Său o slăbiciune mortală, și pe care o maschează prin diverse tertipuri?

Tot așa se întâmplă cu a doua venire. Suntem gata să jurăm cu mâna pe Biblie că revenirea lui Hristos nu depinde de ceea ce face sau nu face biserica. Pur și simplu nu a venit ceasul hotărât de Dumnezeu. Ni se ridică sângele la cap ori de câte ori sugerează cineva că noi ne-am împotrivit scopurilor lui Dumnezeu și am amânat cu mulți ani revenirea. Pur și simplu nu credem că putem avea un asemenea impact asupra planurilor lui Dumnezeu. Și totuși, „nu a fost voia lui Dumnezeu ca revenirea lui Hristos să fie amânată atât de mult timp.”

A fost voia lui Dumnezeu ca primii părinți să aleagă minciuna lui Satana și să respingă adevărul spus de Dumnezeu?

„Nu a fost nicidecum voia lui Dumnezeu ca omul să ajungă păcătos. El l-a făcut pe Adam curat și nobil, fără tendințe spre păcat. El l-a așezat în grădina Eden, unde avea toate perspectivele de a rămâne loial și ascultător. Legea a fost așezată în jurul lui ca un zid de protecție” (RH 4 iunie 1901).

Cu buzele, poporul nostru recunoaște că nu a fost voia Domnului ca Adam să păcătuiască. Cu inima, însă... Păi ce se întâmplă cu planul de mântuire, cu sămânța femeii, cu Israel, cu Mesia, cu jertfa și învierea dacă nu cădea Adam?

Despre acestea vom vorbi zilele următoare. Cu voia Domnului.